

РЕШЕНИЕ

№ 133

гр. София, 07.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 07.12.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на
прокурора Николова, като разгледа дело номер **9388** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от
Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ
от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 22783 от 01.10.2012 г. по описа на
Административен съд София – град (АССГ), подадена от Х. Р. К., с ЕГН [ЕГН], с
адрес в [населено място], общ. В., обл. П., [улица], срещу Съдебно решение без
номер от 18.07.2012 г., постановено от Софийския районен съд (СРС), Наказателно
отделение, 2-ри състав по нахд № 18833/2011 г. С последното е потвърдено
наказателно постановление (НП) № 70310 от 12.07.2011 г., издадено от началник
„Административнонаказателна дейност” (АНД), отдел „Пътна полиция” при Столична
дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на Х. Р. К. е наложена глоба в размер
на 450,00 лв., на основание чл. 315, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането, за
нарушение на чл. 259, ал. 1, т. 1 от същия.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на съдебното
решение, предмет на касационна проверка, които предвид изложеното в нея се
свеждат до такива за нарушение на материалния закон и несправедливост на
наложеното наказание – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 3 от
Наказателно-процесуалния кодекс (НПК).

Касаторът поддържа, че автомобилът, който е управлявал, е нов внос и не е бил

регистриран на територията на Р. Б., което според него означава, че разпоредбите на Кодекса за застраховането не са приложими спрямо случая му. Твърди също така, че не е осъществил състава на вмененото му административно нарушение по чл. 259, ал. 1, т. 1 КЗ, тъй като е имал сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ от 14.06.2011 г., който е представил на контролните органи при извършената от тях проверка. Съдът не е отчел също така, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила в хода на административнонаказателното производство, тъй като нарушението, за което е наказан, е било подведено под различни законови разпоредби в АУАН и НП. В АУАН е посочена разпоредбата на чл. 259, ал. 1, т. 1 КЗ, а в НП – тази на чл. 315, ал. 1 КЗ. Освен това, както АНО, така и въззивният съд, са били длъжни да преценят случая с оглед неговата маловажност по чл. 28 ЗАНН, а такава преценка не е била направена. Предвид изложеното, моли отмяната на съдебното решение, предмет на касационен контрол, и постановяването на решение по същество, с което да бъде отменено обжалваното НП.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не изпраща представите за участие в производството. Представя писмени бележки по спора.

Ответникът не изпраща представител за участие в производството и не взема становище по предявената касационна жалба.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 70310 от 12.07.2011 г., издадено от началник АНД, отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 14.06.2011 г. касаторът е управлявал собствения си лек автомобил марка „О.“, модел „А.“, с номер 567Н141, в [населено място], по [улица], с посока от [населено място] към [населено място]. Около 14,00 ч. на КПП „В.“ касаторът бил спрян за проверка от автоконтролен орган, който установил, че видно от Полица за „Гражданска отговорност“ № 115111008С155094 на Застрахователно акционерно дружество „А.“, автомобилът няма валидна застраховка „Гражданска отговорност“ за 2011 г., с което е нарушена разпоредбата на чл. 259, ал. 1, т. 1 КЗ. За така констатираното нарушение срещу касатора бил съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 70310 от 14.06.2011 г. Въз основа на този акт било издадено и процесното НП, с което на жалбоподателя, на основание чл. 315, ал. 1 КЗ, е наложена глоба в размер на 450,00 лв. за нарушение на чл. 259, ал. 1, т. 1 КЗ.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмените доказателства, които се съдържат в административнонаказателната преписка и гласни доказателствени средства –показанията на Б. А. Н. (актосъставител в хода на административнонаказателното производство).

Въз основа на така събраните доказателства, въззивният съд е направил извод, че жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение – управлявал е МПС без валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Счел е, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до отмяната на НП. С оглед на това въззивният съд е направил извод, че атакуваното НП е законосъобразно и поради тази причина го е потвърдил изцяло.

Административен съд София - град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила. Процесуалните права на касатора не са били ограничени и нарушени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав, при постановяването му съдът не е нарушил закона, а наложеното наказание е справедливо. Ето защо и при липсата на наведените касационни основания, касационната жалба е неоснователна. Обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила по следните съображения:

Съгласно чл. 259, ал. 1, т. 1 КЗ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е длъжно да сключи всяко лице, което притежава моторно превозно средство, регистрирано на територията на Р. Б. и не е било спряно от движение. Цитираната норма не държи сметка дали издаденият регистрационен номер е постоянен или временен. Санкционната разпоредба на чл. 315, ал. 1, т. 1 КЗ предвижда административнонаказателна отговорност за физическо лице, което не изпълни задължението си да сключи задължителна застраховка по чл. 249, т. 1 или 2 КЗ или което управлява моторно превозно средство, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите - глоба от 400,00 лв. до 600,00 лв. Следователно, субект на административнонаказателна отговорност като извършител е физическо лице, чиято отговорност е лична и виновна.

След обсъждане на събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност въззивният съд е възприел за установена фактическа обстановка, въз основа на която е направил правния извод за законосъобразност на спорното НП и го е потвърдил. Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки, в настоящия случай, съдът дължи произнасяне по предявените оплаквания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 3 НПК. Правилно е възприето от въззивния съд, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. При съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. По съществото на спора, след като е обсъдил доказателствената съвкупност и в съответствие с нея, съставът на СРС законосъобразно е приел, че касаторът К. е осъществил вмененото му нарушение. Правните изводи на съда са правилни и се споделят от касационния съд. Касационната инстанция намира за неоснователни

релевираните в жалбата доводи за нарушаване правото на защита на касатора в хода на административнонаказателното производство, което не било отчетено от районния съд. Вмененото на К. нарушение е достатъчно ясно индивидуализирано словесно и цифрово, както в АУАН, така и в НП. Касаторът е упражнил правото си на жалба срещу спорното НП, а и срещу постановеното от СРС съдебно решение. Видно от съдържанието им, направените в тях оплаквания и релевиращи доводи, същият осъзнава какво нарушение му е вменено и се защитава с допустимите от закона средства. Не е налице твърдяното „разминаване” на „цифровото изписване на приложимия закон” и „на описанието на нарушението” в АУАН и НП. Даденото от касатора тълкуване на разпоредбата на чл. 259, ал. 1, т. 1 КЗ е превратно и не е съобразено с целта на закона.

Следва да се отбележи също така, че обжалваният пред СРС санкционен акт е издаден от компетентен орган и при спазване на изискванията на чл. 34 ЗАНН. Пред въззивния съд е представена Заповед № 353 от 28.05.2011 г. относно определяне на длъжностни лица от отдел „Пътна полиция” при СДВР да издават НП за извършени нарушения по чл. 315, ал. 1 и ал. 2 КЗ. С посочения документ, на основание чл. 320, ал. 2 КЗ, началникът на група „АНД” в отдел „Пътна полиция” при СДВР се явява оправомощен да издава НП като процесното.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т.н.д № 1/2007 г., ОСНК на ВКС, с докладчик съдията Б. И., преценката на административнонаказващия орган за „маловажност” на случая по чл. 28 ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол.

Разпоредбата на чл. 28 ЗАНН разписва, че за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание. Настоящият касационен състав намира, че нарушението, вменено на касатора, не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения на чл. 259, ал. 1, т. 1 КЗ. Обстоятелството за осъществен същия ден внос на автомобила, за което впрочем по делото не са представени доказателства, и това, че касаторът е сключил полица за задължителна застраховка „Гражданска отговорност”, със срок считано от деня, следващ деня на извършване на спорното административно нарушение, не намаляват обществената опасност на извършеното нарушение. Касаторът е бил длъжен, при поемане управлението на автомобила, да се убеди, че е налична валидна застрахователна полица за задължителната застраховка "Гражданска отговорност" и ако това не е така да направи необходимото в тази насока. Предвид това, в настоящата хипотеза не следва да намери приложение чл. 28 ЗАНН, а касаторът следва да понесе отговорността за извършеното административно нарушение, като заплати наложената му глоба в размер на 450,00 лв. Относно последния съставът на АССГ намира, че е в размер съобразен с нормата на чл. 27 ЗАНН и е справедлив. Така определеният размер, индивидуализиран към предвидения в закона минимум, въведен с нормата на чл. 315, ал. 1, т. 1 КЗ, съответства на обществената опасност на извършеното нарушение и е справедлив. Следователно не са налице основания за изменение на размера на глобата.

Действително и предвид направените възражения, въззивният съд е бил длъжен да прецени случая с оглед неговата маловажност, но такава преценка не е направена от него. Въпреки това решението, предмет на проверка, не следва да бъде отменено само на това основание, тъй като касационният съд приема, че потвърждавайки спорното НП изцяло, районният съдия всъщност е приел липсата на предпоставки за

приложението на чл. 28 ЗАНН. В този смисъл резултатът от тази негова преценка се споделя от настоящия съд по изложените по-горе съображения. Решението на районния съд не страда и от другото наведено касационно основание – нарушение на материалния закон.

Предвид всичко изложено, законосъобразен е крайният правен извод на въззивния съд, че правилно и законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора Х. Р. К..

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София - град, Дванадесети касационен състав, след съвещание,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение без номер от 18.07.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 2-ри състав по нахд № 18833/2011 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 70310 от 12.07.2011 г., издадено от началник АНД, отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, с което на Х. Р. К., с ЕГН [ЕГН], е наложена глоба в размер на 450,00 лв., на основание чл. 315, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането, за нарушение на чл. 259, ал. 1, т. 1 от същия.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.